

Danske reformationssalmer

MELODIER OG TEKSTER 1529-1573

Hans Vingaard: En Ny Psalmebog 1553

Nu begynde vi at kvæde

[165r]

En vise om de to Christi
martyrer/ som i Brussel bleffue
brende aff de Sophister vdi
Løuen/ Aar M. D. xxiii. Morten
Luther/ fordansket aff M. Hans
Taussen.

NV begynde wi at quæde/
det raade Gud vor Herre.
Om det Gud haffuer gjort til glæde/
til sit naffns loff oc ære/
Til Brusel vdi Vesterland/
ved to personer vnge/
de han gaff stor Guddoms forstand/
Ath de der offueruunde/
Dieffuelen mange lunde.

* Den første ræt Johannes heyd/
vel riig vdaff Gudz naade/
Henric och i Aanden veyd/

en Christen samme maade
Aff denne Verden skedes de/
och Kronen de forhuerffde/
Som Gudz Børn pleye at lide spe/
ved døden bleffue forderffde/
det euige Liff de erffde

165v

* Den gamle fiende dem fange loed/
|forferde dem met trusel/
ath necte Gudz ord vor hans raad/
met Locken och met kusel/
han samlede til dette spill/
aff Løuen Sophister mange/
Met deris konst Forfengelig/
Gudz Aand dem giorde bange/
Enddog de vaare mange

* De siunge søt de siunge surt/
forsøgte mange lister/
De tho stode fast som en Mur/
Foracte de Sophister/
den Gamle Fiende det fortrød/
Ath han vor offueruunden/
Aff slige smaa hand saa wblød/
Han søgte vrede funde/
ath øde dem noger lunde.

* De toge fra dem Klosterkled/
affueyede dem tilsammen/
des vaare de fuld vell till fred/
Och sagde aff Hiertet Amen/
de tackede sin Fader Gud
at de maatte frii vorde/

Fra saadan Dieffuelens skompelskud/
met huilcken han monne morde/
all Verden met slig forde.

* Gud gjorde det aff naade saa/
de rette Prester bleffue/
Det Christne orden maatte indgaa/
Sig selff till offuer giffue/
for Verden plat i Kødets dø/
ald |skrømpteri afflegge/
til Hiemmel komme rene och ny/
alt Muncheri vdfegge/
Menniske tant affsige

* Eth lidet breff mand dem screff/
ath de det skulde læse/
Och da stod der i samme breff/
Den Tro de acte at frelse
den største vildfarelse vor/
Gud skal man Tro all ene/
Folck er falskt baade bag oc for/
dem skal mand derfor kiende/
de derfor maatte brende.

To Jld de optende strax/
och mendene did førde/
huer mand det saa forundert flux/
at dem den pine ey rorde/
de glade gaffue sig der till/
met Gudz loff tack och ære/
det toctes Sophisterne ey vel/
at Gud lod sig saa mercke/
och gaff dem saadan styrcke.

Den skempt dem nu fortryde saa
de den gerne forfeyrde/
de rose ey aff den wlaad/

166r

den Sag de skiulte gerne/
Dem bider Skam i Hiertet fast/
De klage faar sine lige/

166v

Dog roffuer Aandelige |fast/
Habels blod vd vide/
monne Cains gerning sige.

* Nu kan ey Asken ligge stil/
Men støffuer i alle Lande/
mand gør her till huad mand vil/
Fienden hun monne bande/
den dem i liffue ved det mord/
haffuer nød til at tie/
han maa dem nu i huer en vro/
paa alle maa oc stie/
glædelig lade lyde.

* Dog lade de ey deris løgen/
Det mord saa at forfeyre/
de giffue for oc føre føg/
deris hierte monne dem kære/
De Gudz Børn effter deris død/
den honhed aff dem lide/
at de i siste dødzens nød
skulde endnu i liffue/
sig selff igen driffue.

* Saa liuge sig emen de gide/
Det kan dem intet baade.
Vi ville Gud ære vide/
hans Ord oss nu kan raade.
Sommeren er for Dørren her/
oc Vinteren haffuer ende.
Her Blomstres all ting fiern oc nær/
den Gud oss sit Ord sende/
han vil det vel fuld ende.

